

denne Paragraf, og det er meget vel forstaaeligt ifølge den Maade, hvorpaa han betragter Sagen, at ogsaa Skipperne paa smaa Skibe kunne drifte sig fulde og gjøre sig skyldige i Forbrydelser og faa fremdeles. Det er ikke mit Hovedsynspunkt. Min Betragtning er den, at ogsaa Færere af smaa Skibe have en Pligt ligeoverfor Næderne, Befragtere og faa fremdeles, og om det end ikke er Pengeinteresser af saa stor Betydning, der er Tale om, naar man taler om smaa Skibe, saa kunne de Interesser, hvorom der er Spørgsmaal ved disse smaa Skibe, ligesuldt have sin Betydning for de Paagældende, og de mindre Pengeinteresser bør jo forsaavidt ikke være Gjenstand for mindre Omforg end de større. Det samme ærede Medlem gjorde en Bemærkning med Hensyn til § 2. Han mente, at det maaske ikke var rigtigt, at det var Skipperen, der skulde foranledige den hele Undersøgelse, han fandt det naturligere, at det var Retten selv, der satte sig i Bevægelse, og han knyttede dertil en Bemærkning om, at det forekom ham, at det var urigtigt, at § 23 lagde Udgifterne ved Optagelsen af Spørgsmaal paa den, der rekvirerede det, istedetfor at lade dem afholde af det Offentlige. Ogsaa dette hviler paa den efter min Mening urigtige Opfattelse, at Undersøgelsen først og fremmest hovedsagelig, for ikke at sige alene, finder Sted i det Offentliges Interesse for at konstatere Forbrydelser og samle statistisk Materiale. Naar man fastholder, hvad man bør fastholde, at naar det paabydes, at Undersøgelse skal finde Sted, sfer det ikke, fordi man har Mistanke om Forbrydelse, men fordi det kræves af et naturligt og rigtigt Hensyn til de forskjellige privatretlige Interesser, da tror jeg, at man ogsaa maa erkjende, at det er ganske naturligt, at man lader den Person, der først og fremmest har den Opgave at varetage de forskjellige Interesser, der ere ham betroede, træde op for at foranledige, hvad der udkræves for at betrygge de forskjellige Interesser i deres indbyrdes Forhold, og at det først bliver naturligt at lade det Offentlige gribe ind i Sagen, naar der foreligger Grund til at formode, at der er en særegen Opfordring for det Offentlige til at sætte sig i Bevægelse. Man gaar dog i andre Forhold ikke uden videre ud fra, at der er en Forbrydelse tilstede, som trænger til Undersøgelse, og det er en stor Synd at gaa ud fra, at naar der er slet en Ulykke paa Søen, er det en Forbrydelse, der ligger bag ved. Det er ikke berettiget at drage den Undersøgelse, hvorom der bliver Spørgsmaal i Anledning af Ulykkestilsælde paa Søen, ind under Synspunktet af en offentlig-retlig Undersøgelse, hvis Forudsætning er en Mistanke om en Forbrydelse, naar der i Virkeligheden ikke er Noget tilstede, der begrunder en Mistanke i saa Henseende. Man maa ikke uden videre gaa ud fra, at naar der er slet en Ulykke, er der ogsaa Skyld og Forbrydelse tilstede. Jeg skal ikke opholde mig ved § 3, men

kun gjøre den Bemærkning, at, naar man der fastholder, hvad der, som sagt, forekommer mig at være det væsentligste Synspunkt for Sagen, da vil man ogsaa komme til Erkjendelse af, at man ikke kan inddrage under denne Paragraf fremmede Skibe, naar der er tilstød dem en Ulykke, eller naar der ved de Ulykker som ere tilstødte dem, er slet Skade paa danst Eiendom. — Der er foruden § 25, som jeg allerede har udtalt mig mod, en anden Bestemmelse i Lovforslaget, som jeg paa dette Standpunkt vil berøre. Det er bestemt i § 4, at naar den Forseelse, som under Undersøgelsen maatte vise sig at være begaaet, er af mindre betydelig Art, da kan Sagen afgjøres under en offentlig politiretlig Behandling; er Forseelsen af en alvorlig Natur, saavel som naar Tilfældet kommer ind under § 3, det vil med andre Ord sige, naar et Skib er strandet, sunket eller forladt, og Menneskeliv ere gaaede til Grunde, kan Sagen ikke afgjøres politirettsvis, men der skal indsendes Udskrift af Forhørrerne til Dverøvrigheden, for at der kan tages Bestemmelse om Sagens Forsølgning m. v. for vedkommende Ret. Denne vedkommende Ret er, som det fremgaar af § 8, de Søretter — som jeg for Korsheds Skyld vil kalde dem — der efter Lovforslaget skulle oprettes til Undersøgelse af disse Forhold foruden naturligvis Sø- og Handelsretten i Kjøbenhavn. Der er imidlertid givet den Regel i § 8 sidste Stykke, at den videre Behandling og Paadømmelse af disse mere betydelige Tilfælde ogsaa udenfor Kjøbenhavn af vedkommende Amtmand kan henvises til Sø- og Handelsretten i Kjøbenhavn, og at den skal henvises til sidstnævnte Ret, naar det begjæres af den Sigtede. Denne sidste Bestemmelse forekommer mig at være i høi Grad anbefalelsesværdig. Derimod nærer jeg nogen Tvivl om, hvorvidt man har truffet det Rette, naar man i andre Tilfælde, hvor Sagen har større Betydning, vil overlade det til vedkommende Dverøvrighed at afgjøre, om Sagen skal yderligere forhandles og endelig paadømmes af den lokale Sørret eller henvises til Sø- og Handelsretten i Kjøbenhavn. Jeg skal foreløbig bemærke, at det forekommer mig at være noget usædvanligt, for ikke at sige abnormt, at en lokal, stedbilg Dverøvrighed skal kunne efter sit Skjøn afgjøre, om Sagen skal behandles ved en af de Underretter, der findes i Dverøvrigheds kredsen, eller henvises til en Ret, som er udenfor Dverøvrighedens Omraade, nemlig til Sø- og Handelsretten i Kjøbenhavn. Det vil være noget Usædvanligt, at for Eksempel Amtmanden i Svendborg Amt kan bestemme, at Sagens videre Behandling ikke skal ske ved en Ret indenfor Svendborg Amts Omraade, men skal henvises til Sø- og Handelsretten i Kjøbenhavn, at Dverøvrigheden i Svendborg Amt paa den Maade skal kunne paalægge en Ret i Kjøbenhavn et vist Arbejde. Denne Betragtning er imidlertid ikke